

## TÖREDÉKES KRÓNIKA

(Rádiójáték)

SINKOVITS PÉTER

*(Beszélgetés hangfoslányai, lassú dzsessz.)*

MÁRTON: Azt állítod Tora Lászlóról, hogy rendes ember?

JUTKA: Igen.

MÁRTON: És mire alapozod?

JUTKA: Arra, hogy Lászlóra mindig lehet számítani, feladatot nem utasít vissza, arra, hogy...

MÁRTON: Munkáját hogyan végzi?

JUTKA: Én tudom, hogy vannak kifogásolnivalók...

MÁRTON: Egyetlen sorát sem közölném! Érted?

TAMÁS: Kiről van szó?

MÁRTON: Ez a Tora László Jutkával dolgozik egy rovaton a lapnál. Jutka beosztottja. Egyetlen normális mondatot nem írt le életében.

JUTKA: De amikor problémáim voltak, egyedül ő hallgatott meg. Tudod, Márton, ez is valami!

MÁRTON: Nem érdekelnek az életed válságos korszakai. Tudok mindent fejből.

JUTKA: No de Márton, a vendégek előtt...

*(A dzsesszene hirtelen megszűnik.)*

MÁRTON: Nem érdekel! Ez a Tora László akkor is egy rohadt alak.

JUTKA: Van, amikor az írásain alig kell javítani. És szolgálatkész, elküldheted bárhová, bárkihez, néhány óra múlva hozza a kész anyagot...

MÁRTON: Szolgálatkész, mert érzi, hogy másként nem maradhat fenn.

JUTKA: Annyira nem rossz...

MÁRTON: Annyira nem! Még rosszabb! Néhány óra múlva hozza az anyagot, hajlong, átadja, tiszteleg hozzá...

JUTKA: Tudod, Mártonkám, nem mindenki születik olyan tehetség-

- gel, mint te, nem halad olyan nyílegyenesen, a pályáján, mint te! Mint te... *(Sírva.)* Mint te...
- TAMÁS: Ki volt korábban ez a Tora László?
- FRED: Nálunk kezdte kifutóként.
- OSZKÁR: Egyszerű kifutóként?
- FRED: Igen, Oszkár, kifutóként.
- NELLI: Miért, te hogy kezdted?
- OSZKÁR: Tudom, drágám, nem kell, hogy figyelmeztess. Egyszerű jegykezelőként kezdtem, tovább képeztem magam.
- NELLI: *(gúnyosan)* Mindig ez a „tovább képeztem magam”.
- OSZKÁR: Igen, befejeztem az egyetemet, haladtam előre, s most fő-ellenőr vagyok a vállalatomnál.
- NELLI: Na, hagyjuk ezt.
- OSZKÁR: Te kezdted, Nelli. *(Rövid szünet után.)* Ne tegyünk fel ismét egy lemezt?
- TAMÁS: Igen, lehetne.
- MÁRTON: Várjunk. Ezt a Tora Lászlót még nem tisztáztuk kellőképpen.
- FRED: Márton, inkább gyerünk el hozzám, választhattok az étlapról, amit akartok.
- TAMÁS: Tényleg, mi lenne, ha...
- MÁRTON: Nos, Tora László egyszer volt nálunk. Igaz, Jutka?
- JUTKA: Márton, ne kezdj megint!
- MÁRTON: Tora László itt volt nálunk, leült a szoba sarkában, szépen, illemtudóan...
- JUTKA: Márton!
- MÁRTON: ...s amikor feltettük Haydn egyik lemezét, hogy ne kelljen beszélgetni, megdicsérte a zeneművet, meg külön tetszett neki a borító. A lemezborító!
- JUTKA: Már megint kezdted?
- MÁRTON: A lemezborító. Tora Lászlónak a lemezborító tetszett.
- JUTKA: *(zavartan, a többiek felé)* Lapzártá volt, de nem tudtam az írásmat bevinni, akkor is vendégek voltak, s felhívtam Torát, ugorjon el érte. Akkor fejeztem be. Megvárta, s már ment is.
- MÁRTON: Ment is... Meghajolt, szépen elköszönt, szinte kitüntetésnek vette, hogy eljöhett az írásodért.
- JUTKA: Te nem ismerted Tora László családi körülményeit.
- MÁRTON: Teszek a családi körülményeire!  
*(Ismét lassú dzsessz, felerősödik, majd elhalkul.)*
- NELLI: Márton miért ilyen ideges ma?
- FRED: Nem tudom. *(Kihívóan.)* Te nem vagy kissé ideges, Nelli?
- NELLI: *(kacéran)* Gondolod?
- FRED: Még mindig fenn napozol a tizedik emelet teraszán?

- NELLI: Igen.  
(*A zene felerősödik, majd elhalkul.*)
- MÁRTON: Tudom, Tora László szolgálatokat tett. Annak idején. És megúsza.
- JUTKA: Mit úszott meg, Márton? Mit? Nem engedem, hogy bántásatok. Hogy bántsd. Érted? Én ismerem Tora László életét...
- FRED: Nem indulnánk?
- OSZKÁR: Tényleg, ehetnék valamit Frednél...
- MÁRTON: Láttam egyszer ezt a Tora Lászlót az utcán. Siethetett valahová, de nem tudott igazán gyorsan haladni, mert valami nyugtalan aggodással állandóan oldalra tekingetett, talán azért, nehogy valamelyik fölöttesét ne vegye észre és ne köszönjön neki. Egyszóval valami suta türelmetlenséggel sietett előre, de szabályos időközönként megállt, felmérte az előtte álló útszakaszt, oldalt, sőt kissé hátra is nézve meggyőződött arról, nem szalasztott-e el valakit. Mint a gilisza: előre — megállni, előre — megállni...
- TAMÁS: Igaz is. Ennek a Torának csak felettesei vannak, vagy beosztottjai is?
- MÁRTON: (*mintegy maga elé*) Előre — megállni, előre — megállni.
- JUTKA: Beosztottja nincs.
- MÁRTON: De feltételezem, hogy a takarítóasszonyoknak is kellő odaadással és alázattal köszön.  
(*A lemez felerősödik, majd lehalkul.*)
- FRED: Egyenletesen barnultál le?
- NELLI: Igen.
- FRED: Mi lenne, ha egyszer felvinnék neked egy tál friss sült húst. Mondjuk, borjúszeletet.
- NELLI: Igen. (*Maga elé.*) Egyedül vagyok. Oszkár mindig a vállalatban. De nem is hiányzik. Ő már régóta nem hiányzik. Fenn a tizedik emeleten az az állandó friss, hűvös légáramlat felborzol, puhán megtölti a pórusokat, szinte áttemel a napfénybe, minden más megszűnik, minden... (*Szűnet után.*) Fred, miféle húst akarsz te felhozni nekem?
- FRED: Hát csak úgy gondoltam.
- NELLI: Mit?
- FRED: Nelli, még mindig meztelenül napozol?
- NELLI: Igen. Fent vagyok minden délelőtt, akkor legerősebb a nap. De nem sült kéne, Fred, hanem valamilyen ital. Valami jó, külföldi ital, Fred. Akad nálatok. Tudom, hogy az előkelő vendégeknek ilyesmit szolgáltok fel. De inni máris ihatunk.

- FRED: Igen, Nelli. *(Tölt, italcsofogás, koccintanak.)*  
*(A zene felerősödik, lehalkul.)*
- OSZKÁR: A lakást kölcsönre vettük, Márton. Tudod, mennyibe kerül ez nekem?
- MÁRTON: *(érdeklődés nélkül)* Nem.
- OSZKÁR: Rengetegbe, Márton. És még húsz évig rengetegbe. Érted?
- MÁRTON: Érttem.
- TAMÁS: No de ellenőr vagy, Oszkár! Főellenőr! Csak akad valami mellékjövedelem...
- OSZKÁR: Nem borraavalós állam ez, Tamás. Valamikor az volt. Most már nem. Meg nincs is hozzá elég merszem. Valamit lehetne most is. De ha egyszer megfognak, akkor vége az egésznek. Akkor hiába volt minden.
- TAMÁS: Micsoda?
- OSZKÁR: Az egyetem, az éjszakai tanulások. Ez a lakás. Akkor kezdetem előlről.
- TAMÁS: Nézd, Oszkár. Tegyük fel, egy vállalatban az új berendezés műszaki átvételénél apróbb hibákat találsz, ezeket előírás szerint meg kellene javítani, de a gyárban már termelni akarnak az új gépeken, s te, hogy úgy mondjam, szemet hunysz. Majd kijavítják, ha akarják, hiszen a gép időközben is meghibásodhat, s ki bizonyítja be, hogy már a kezdet kezdetén valami rosszul volt beállítva. S neked megköszönik, a szívességet, egy borítékkal. Mennyit lehetne így összeszedni?
- OSZKÁR: Hát, a keresetem kétszeresét. Igen, azt hiszem, annyit lehetne. No de ezek a gépek valószínűleg idő előtt tönkremenének, és...
- TAMÁS: Miért érdekel ez téged annyira, Oszkár? És ha tönkremennek?
- OSZKÁR: Egy ilyen gép, ha nincs rendesen beállítva, úgy meghibásodhat, hogy soha többé nem lehet használni. De előidézhethet munkabalesetet is.
- TAMÁS: Például?
- OSZKÁR: Például leviheti valakinek a kezét. Ha megglazulnak a tartószalagok, hirtelen elszakadhatnak, ez esetben az egész vágófelület előrecsúszik.
- TAMÁS: De erre már ott van a munkavédelmi felügyelő?
- OSZKÁR: Igen, szabály szerint az ő hatáskörébe tartozna, de...
- TAMÁS: Mondd, Oszkár, kértek már fel téged arra, hogy legyél egy kicsit „elnéző”?
- OSZKÁR: Kértek.
- TAMÁS: Mit feleltél?
- OSZKÁR: Nem álltam rá.

- TAMÁS: Féltél?  
OSZKÁR: Igen.  
TAMÁS: Tehát nem az esetleges levágott kéz feszélyezett, hanem csak egyszerűen féltél?  
OSZKÁR: Így valahogy.  
TAMÁS: Mennyi az esély, hogy rájöjjenek az esetleges turpisságra?  
OSZKÁR: Úgyszólván semmi.  
TAMÁS: Viszont a lakáskölcsönt tíz évvel korábban visszafizethetnéd...  
OSZKÁR: Igen.  
TAMÁS: És mégsem?  
OSZKÁR: Mégsem.  
(*A zene felerősödik, majd lehalkul.*)  
FRED: Éppen van egy fél üveg francia konyak. Jó lesz?  
NELLI: Jó.  
TAMÁS: Miféle italról beszéltek?  
FRED: (*hangosan*) Nos, megyünk hozzám?  
NELLI: Csak úgy, egyáltalán az italról.  
TAMÁS: Meginna velem valami igazán jó konyakot?  
NELLI: Szívesen. Tudja, éppen arról beszéltem Frednek, hogy napozás közben rendkívül jólesik egy pohár kitűnő konyak.  
TAMÁS: Napozás közben?  
NELLI: Igen.  
FRED: Nelli fent napozik a tizedik emelet tetején, a teraszon. Szinte mindennap. Igaz, Nelli?  
NELLI: Igaz.  
FRED: És egyedül szokott napozni.  
TAMÁS: Valóban?  
NELLI: Igen. Egyedül.  
(*A zene felerősödik, lehalkul.*)  
MÁRTON: Tehát még mindig azt állítod Tora Lászlóról, hogy rendes ember?  
JUTKA: Ne kezd már megint.  
MÁRTON: És a családi körülményeire hivatkozol?  
JUTKA: Mondtam már, hogy az élete nem volt könnyű. A háború után sok minden másként alakult. Toráék vagyonát államosították. Igaz, nem tartoztak a valóban tehetősek közé.  
NELLI: (*incselkedve*) Mondd, Jutka, volt neked viszonyod ezzel a Torával, hogy ennyire véded?  
JUTKA: Ugyan, édesem, ne marhászkodj! Szóval abban az időszakban Torának mindent előlről kellett kezdenie. Különösebb remények nélkül.  
MÁRTON: Miért nem ment külföldre? Miért maradt itt? Elmehetett

volna. De ehhez is gyáva volt. Még ezt sem merte megtenni.

JUTKA: Nem tudom. Itt maradt. És akkor tényleg különféle szolgálatokat tett. Nem is bántották. Így került egy idő múlva a laphoz. Először a kliséárba. Azután hírgyűjtő lett. Most is az. Egyetlen panaszszó nélkül végzi a munkáját.

TAMÁS: Szülei, rokonai?

JUTKA: Meghaltak. A rokonság egy része még a húszas években Dél-Amerikában telepedett le. A kapcsolat közöttük azonban úgyszólván teljesen megszakadt.

TAMÁS: És az otthona?

MÁRTON: Látom, ahogy ott ül a csipkék, nipppek, régi faragott bútorok között, kopott szőnyeg, rojtos lámpaernyő, az asztalon repedt porcelán teáscsésze...

JUTKA: Nem tudom. Nem voltam nála. Nem tudom.

MÁRTON: ... a falon egy gobelin, amit még sikerült kimentenie a történelem viharából, a székeken... A székeken! Ugye, mit gondoltok, hány szék lehet Tora László lakásában?! Nos? Mit gondoltok? Szerintem három. Egy a konyhában és kettő a szobában. De lehet, hogy a szobában is csak egy. Ki mehet Torához látogatóba? Még csak rövid tíz percre is.

JUTKA: Márton!

MÁRTON: Mert meghívott vendég, az jó, rendben van. De hogy valaki csak úgy egyszerűen bekopog, Tora László, felugrottam hozzád egy kicsit, éppen erre jártam...

JUTKA: Márton!

NELLI: Ugye, tényleg nem feküdtél le neki?

JUTKA: Hagyjatok engem békén.

MÁRTON: De ez most tényleg izgat: hány szék lehet Tora lakásában? Mi lenne, ha most elmennénk hozzá és megszámlalnánk?

JUTKA: Márton, hagyd abba!

MÁRTON: De elég lenne egyszerűen telefonon felhívni: kérlek, kedves Tora László, mondd már meg, hány széked van.

FRED: *(készségesen, kajánul)* Majd én felhívom.

MÁRTON: Vagy inkább így: *(gúnyosan)* kedves Tora László, fogadást kötöttünk, hogy három széke van, vagy kettő. Kérjük, ha módjában áll, azonnal válaszoljon kérdésünkre. Számunkra az ügy igen jelentős.

JUTKA: Márton!

FRED: Hívjam?

MÁRTON: Töltsél, Fred. Valahogy keveset iszol ma este.

FRED: Így szoktam meg. A vendégek miatt.

MÁRTON: A vendégek miatt?

- FRED: Többször én szolgállok fel, ha valamelyik pincérem beteg, vagy távol van. És ezt ittas állapotban nem lehet.
- MÁRTON: Ittas állapotban?! Miért nem mondod úgy, hogy: részegen. Részegen, Fred! Na töltsél.
- TAMÁS: Ez a Tora soha nem házasodott meg?
- JUTKA: Nem.
- TAMÁS: Nőügyei sem voltak?
- JUTKA: Tudtommal nem voltak. Egyszer, gyöngé pillanatában, nekem bevallotta, azt hiszem, csak nekem, hogy egy színész-nő tetszett neki nagyon. Kisinterjút is készített vele az egyik premier előtt, a próbán. A színész-nő az öltözőjében fogadta, a tükör előtt ült, éppen a festéket rakták rá. Ahogy kivettem, Torának csak amúgy foghegyről válaszolgatott, de ő így is el volt ragadtatva tőle, s megmagyarázta önmagának, csak azért nem tudtak meghittebben és tovább beszélgetni, mert éppen következett a második felvonás, csak néhány percük volt...
- TAMÁS: És később?
- JUTKA: Tudtommal más alkalommal nem találkoztak. Néhány évre rá a színész-nő öngyilkos lett. Egy fiatal karmester miatt. Tora nem ment el a temetésre. Egy darabig, amint mesélte, minden reggel, borotválkozás közben, gondolatban megjelent előtte a színész-nő arca, ami először kellemes volt, de idővel annyira zavarta ez a leküzdhetetlenné váló kényszerképzet, hogy néhány héten át borbélyhoz kezdett járni, emberek közé. Azután ez is elmúlt.
- TAMÁS: És más, semmi?
- JUTKA: Szerintem semmi. Habár hétvégeken mindig elutazik, hogy hová, azt nekem sem árulta el. Igaz, nem is nagyon faggattam. Talán akkor. De nem valószínű. Nem tudom.  
(*A zene felerősödik, lehalkul.*)
- TAMÁS: Tölthetek?
- NELLI: Igen. Köszönöm. Tudja, Tamás, jólesik néha.
- TAMÁS: Igen.
- NELLI: A férjem, ismeri a férjemet?
- TAMÁS: Tegnap találkoztunk először. Kellemes ember.
- NELLI: A férjem a munkájának él. Teljesen leköti. Minden paragrafust, ami az ellenőrzésre vonatkozik, fejből tud.
- TAMÁS: Igen.
- NELLI: Én csak azért helyezkedtem el, mert már nem bírtam ott-hon a magányt.
- TAMÁS: És esténként?
- NELLI: Ő esténként is csak dolgozik, esetleg a tévét nézi. Ez min-

- den. Néhány éve külön járunk nyaralni is. Ő a gyerekekkel, én egyedül.
- TAMÁS: Egyedül?
- NELLI: Igen. Vagy a Fred feleségével.
- TAMÁS: Fred nő?
- NELLI: Kissé nyers, faragatlan nőt vett el. Lényegében illik is hozzá.
- TAMÁS: Egyszóval a férjével...
- NELLI: Minden kapcsolatunk megszakadt.
- TAMÁS: Pedig ön...
- NELLI: Töltsön, Tamás. Töltsön még egy kis konyakot.
- TAMÁS: Pedin ön vonzó nő. Nem értem.
- NELLI: Tudja, a hatodik emeleti lakásunk ablakában szoktam álldogálni, nézem az előttem elterülő városrészt, látom, ahogy a szemközti épületekben kigyulladnak késő délután a fények, figyelem a gépkocsikat, a siető embereket. Hát ennyi. Töltsön még, Tamás.
- TAMÁS: Igen.
- NELLI: Most szabadságon vagyok, fent napozok az épületünk zárt teraszán. Így élek, Tamás.
- TAMÁS: *(kis szünet után)* Én csak néhány napig maradok itt...
- NELLI: Márton említette.
- TAMÁS: Márton új zenekari művének lesz a bemutatója, lényegében emiatt jöttem, ő hívott, már korábban is, többször, most úgy gondoltam, eljövök.
- NELLI: Igen.
- TAMÁS: Tudja, valóban érdekel. A korábbi darabjait nagyjából ismerem, néhányat mi is előadtunk. Ez a mostani valóban érdekes, a partitúrát már átnéztem.
- NELLI: Mondja, mi a véleménye Mártonról, a műveiről?
- TAMÁS: Jónak tartom. Kissé hivalkodik a modern formai törekvésekkel, van benne egy adag utánzás, ami fölösleges, de mindez nem csökkenti tehetségét. Viszont, úgy érzem, még nem eléggé kiforrott. Még mindig az útkeresés szakaszában van, de ezt nem meri még önmagának sem bevallani, mert akkor összeoppanna.
- NELLI: Én is észrevettem valami hasonlót.
- TAMÁS: Ezért is arrogáns néha, mások számára teljesen érthetetlenül, fölöslegesen.
- NELLI: Gondolja?
- TAMÁS: Egyszerűen a bizonytalanságát akarja leplezni. Tölthetnek?
- NELLI: Igen, Tamás. Azt hiszem, tegeződhetnénk is. *(Italcsofogás, tölt.) Szervusz!*  
*(Koccintás.)*



- TAMÁS: Szervusz! (*Szünet után.*) És ha mégis meglátogatnálak?  
NELLI: Engem?  
TAMÁS: Persze, csak mint lehetőséget említem...  
NELLI: Mint lehetőséget?  
TAMÁS: Játsszunk. Peggessük le, mi történhet...  
NELLI: Értem. Nos? Tehát ott találsz a teraszon.  
TAMÁS: El kell döntenem előre, hogy az első pillanatokban milyen leszek. Tudom tehát, hogy meztelenül napozol, de nem színlelhetem a meglepetést, mert azonmód kinevetnél. Feltétlenül magától adódó tényként kell vennem, hogy meztelenül napozol.
- NELLI: Én is hasonlókon gondolkozom. Tudod rólam, hogy ruhátlanul fekszem. Ha valamit felveszek magamra, nagyhangú dicsekvőnek tarthatnál, akinek csak a szája jár, de az első veszély láttán rendes kispolgárrá vedlik vissza.
- TAMÁS: Tehát?  
NELLI: Ha ruhátlanul várlak be, lesz ebben némi nyers kihívás, valami színpadiasnak tűnő nagyzolás is, de természetesebb így.
- TAMÁS: Valóban.  
NELLI: Persze a közelemben lesz a pongyolám, amit feltétlenül magamra öltök, de csak lazán, nem teljesen begombolva; túlságosan feltűnő lenne az átmenet.
- TAMÁS: No és ha a lépcsőn feljövet tanújelét adnám közeledtemnek? Mondjuk füttyöresznék. Vagy előre mondok néhány szót, ilyesmit, hogy: érkezik a finom konyak, vagy valami hasonlót.
- NELLI: Nem. Úgy érzem, fölösleges lenne. Az ilyen jeladás ismét csak mesterkéltté tenné találkozásunkat...
- TAMÁS: Tehát így kezdenénk...  
NELLI: Így kezdődne.  
TAMÁS: S a folytatás?  
NELLI: Érdemes erről most beszélni?  
TAMÁS: Miért ne?  
NELLI: Valószínűleg néhány szokványos mondatot váltunk majd. Az időjárásról, az ital minőségéről...
- TAMÁS: A napozás hasznosságáról.  
NELLI: A tegnap esti tévéműsorról.  
TAMÁS: Nyilván ekkor elakadnánk. Feltételezem, meghívsz egy kávéra.  
NELLI: Ez is persze csak ürügy.  
TAMÁS: Természetesen.  
NELLI: Így gondoltam magam is. Pontosabban, ahogy most ma először megláttalak, azt gondoltam... Szóval...

- TAMÁS: Jó. Most ne folytassuk.
- NELLI: Tudod, gyerek voltam még, egészen kicsi gyerek, elvittek moziba. Nem értettem, hogy miről szól a film, csak néhány jelenetre emlékszem, de azokra egészen világosan.
- TAMÁS: Nos?
- NELLI: Egy kisfiú nem tudott járni, toloszékben ült, nem volt szabad felállnia. Egyszer megpróbálta, de elesett, azonnal elesett, a toloszék elgurult, ott feküdt, tehetetlenül, nagyon sokáig, amíg rá nem találtak. Édesapja, aki egyébként gyakran maradt távol, rendkívül mérges volt. Erre pontosan emlékszem.
- TAMÁS: Azután?
- NELLI: Úgy tudom, nagyon szerette a gyereket. Persze fájt is neki... Egy nap a fiúcska ismét megpróbálkozott, titokban, s akkor már meg tudott állni a saját lábán. Igaz, bizonytalanul, de mégis. Csak a felügyeletével megbízott cseléd-lány tudott róla, ő vigyázott is rá. Lassan-lassan megtanult járni, de ezt továbbra is titokban tartották. Már rövid sétákra is futotta erejéből, a sövény mögötti kert sétányán történt mindez.
- TAMÁS: És?
- NELLI: Egy napon, hosszú távollét után — valami úton lehetett — ismét megjött az édesapja. A fiú ült, nem emelkedett fel mindjárt, várt, hogy az apja közelebb érjen. S akkor lassan, vigyázva talpra állt, elindult feléje, egyre gyorsuló léptekkel, végül, ha nehezen, bicegve is, de szinte már rohant, széttárt, felemelt karokkal, szótlánul. A férfi először nem tudott megmozdulni, majd szárnyalva, lobogva futott feléje, döbbenet és meglepetés fokozta örömmel szorította magához. *(Kisebb szünet után.)* Én is sokáig így, felemelt karokkal, szótlánul siettem volna valaki felé, ledobva magamról minden szorongást és félelmet — kitért karokkal rohantam volna valaki felé. De nem volt merre. Nem volt kihez. S már ez az érzés, ez a vágy is lassan kifakult belőlem. Csak a képek maradtak meg bennem, az érzelmi fedezet eltűnőben.
- TAMÁS: Értem.
- NELLI: Azt hiszem, a számomra még mindig fontos részleteket sem tudtam pontosan elmondani neked. Hát ezért napozok én fönn egyedül. Erről van szó.  
*(A zene felerősödik, elhalkul.)*
- MÁRTON: Mégis, hány széke lehet Tora Lászlónak?
- JÚTKA: Már megint kezdted?
- MÁRTON: Felhívom. Hol a telefonkönyv?

JUTKA: Márton, kérlek!

MÁRTON: Ne hisztizz, inkább készíts néhány szendvicset. De előbb add a telefonkönyvet.

FRED: Gyere, Márton, kitöltjük a sportfogadási szelvényeket. Már el is kezdtem.

MÁRTON: A szelvényeket?

FRED: Hívom Oszkárt is.

OSZKÁR: Milyen párok szerepelnek?

FRED: Itt van mindjárt a Róma—Juventus mérkőzés. Szerintem döntetlen.

MÁRTON: Szó sincs róla. A Juventus győz. Emlékszel, Osz? Ott játszott egykor Fachetti, Corso, Jair...

FRED: Igen. De most nem. Az akkor volt, Márton.

OSZKÁR: A Róma mégiscsak otthon játszik, saját közönsége előtt.

MÁRTON: Nem hisztek nekem? Az én intuíciónak? Ha valamiben, akkor ebben biztos vagyok. A Juventus győz. Vendégként is. Mazzola utódai nem hagyják magukat.

OSZKÁR: Én a döntetlen mellett maradnék.

MÁRTON: Fixáljuk a kettést! Higgyetek nekem!

OSZKÁR: Fred, mit szólsz?

FRED: A Fiorentina mostanában jó formában játszik, ő is vidéken vendégszerepel, az lehet kettés. De a Juventus? Az utóbbi három mérkőzésből mindössze két pontot szerzett: két döntetlen és egy vereség.

MÁRTON: No de éppen most fordul a kocka! Nem értitek?

OSZKÁR: Hát jó, Márton...

FRED: Kettés, nulla — de fixre nem megyünk.

JUTKA: Tessék a szendvics.

FRED: És a Fiorentina?

OSZKÁR: Kivel játszik?

FRED: A Torinóval.

MÁRTON: Torinóban?

FRED: Igen.

MÁRTON: Mit javasolsz?

FRED: Kettést.

MÁRTON: Oszkár?

OSZKÁR: Milyen eredményt ért el a Fiorentina az utóbbi három fordulóban?

FRED: Két győzelme van és egy döntetlenje.

OSZKÁR: S a Torino?

FRED: Három döntetlen. Ebből kettő otthon, gyenge, alsóházi csapatokkal szemben. Az edzőjüket lecserélték.

OSZKÁR: És?

- FRED: Az új még nem mutatott fel semmit. A játékosok állítólag nem bíznak benne.
- MÁRTON: Állítólag?
- FRED: Igen. Így írja az újság.
- MÁRTON: S ha mégis megtákosodik a Torino?
- FRED: S ha történetesen a Róma tákosodik meg a Juventus ellen?
- MÁRTON: Azt már lezártuk. Na jó. Legyen kettes fix.
- OSZKÁR: Egyezem. A Fiorentina győz.
- MÁRTON: De biztos vagy benne, Oszkár!
- OSZKÁR: Igen, biztos vagyok benne; egészen biztos.
- MÁRTON: És te is, Fred?
- FRED: Igen, én is.
- MÁRTON: Akkor én visszavonom, amit az előbb mondtam. Nem egyezem a kettes fixszel.
- OSZKÁR: No de Márton?!
- MÁRTON: Előbb meg kell kérdeznünk Tora Lászlót! Ha ő is kettest mond, akkor elfogadom.
- FRED: Mondtam, hogy gyereünk el hozzám vacsorázni. Én szóltam idejében...
- MÁRTON: Ragaszkodom hozzá!
- JUTKA: Márton!
- MÁRTON: Te ne avatkozz bele! Azt a szék-ügyet egyébként sem tisztáztuk még.
- OSZKÁR: Olyan fontos az neked?
- MÁRTON: Igen, olyan fontos. Ehhez ragaszkodom. És most mindjárt el is megyek hozzá. Nem kell, hogy velem jöjjetek.
- FRED: Esetleg telefonon?
- MÁRTON: Nem. Ezt nekem kell letisztáznom. Személyesen. Nála.
- JUTKA: Márton, gondolj a holnapi bemutatóra. Mit akarsz már megint csinálni?!
- MÁRTON: Nem érdekel. És mondtam, hogy ne avatkozz bele.
- OSZKÁR: Na jó, legyen a Torino—Fiorentina nulla, kettes.
- MÁRTON: Én most megyek.  
(*Kisvártatva ajtócsapódás.*)
- FRED: Gyere, Oszkár, töltsük tovább a szelvényt.
- OSZKÁR: Ne menjünk inkább utána?
- JUTKA: Gyerekek, ne haragudjatok, nem is tudom, mit mondjak...
- OSZKÁR: Ne menjünk inkább utána?
- FRED: Nem tudom. Lehet, hogy csak sétál egyet. Mártonnál sosem lehet tudni.
- TAMÁS: Előfordult nála máskor is?
- JUTKA: Igen. De így még nem.
- TAMÁS: Lehet, hogy csak a bemutató előtti izgalom?
- JUTKA: Lehet. De akkor sem értem.

- NELLI: Márton olyan fáradtnak tűnt ma este...
- JUTKA: Igen. No de akkor is?  
(*A zene felerősödik, ezúttal tovább tart, hogy az idő múlását is érzékeltesse, lehalkul.*)
- FRED: Na, végre, az utolsó párnál tartunk. Mit gondolsz?
- OSZKÁR: A Bologna nem veszíthet.
- FRED: Gondolod?
- OSZKÁR: Rosszul megy a csapatnak mostanában, de mégis otthon játszik.
- FRED: Otthon. Ez eddig rendben van.
- OSZKÁR: Persze, jól meg kell gondolnunk.
- FRED: Menjünk mindhárom eredményre?
- OSZKÁR: Lehetne, de...  
(*Éles telefoncsengés.*)
- JUTKA: Ki az?
- MÁRTON: (*telefonból*) Én vagyok, Márton.
- JUTKA: (*a többiek felé*) Márton! (*A telefonba.*) Honnan beszélsz?
- MÁRTON: Tora László lakásából.
- JUTKA: Hogyan?
- MÁRTON: Nem volt itthon, benyomtam az ablakot, és bejöttem.
- JUTKA: (*a többieknek*) Tora László nem volt otthon, benyomta az ablakot, és bement a lakásba! Onnan telefonál.
- MÁRTON: Szólj a többieknek, hogy mégiscsak három széke van.
- JUTKA: (*a többieknek*) Azt mondja, hogy három szék van Tora lakásában. (*A telefonba.*) Gyere haza, Márton!
- MÁRTON: És mondd meg nekik, hogy valóban porcelán csésze volt az asztalon...
- JUTKA: (*a többieknek*) Porcelán csésze volt az asztalon...
- MÁRTON: ...de levertem. Nem láttam a sötétben. Mit csináljak vele?
- JUTKA: Márton!
- MÁRTON: Ja és szólj Oszkárnak meg Frednek, hogy a Torino—Fiorentina párnál maradhat a kettes fix.
- JUTKA: (*a többiekhez*) A Torino—Fiorentina párnál maradhat a kettes fix. (*A telefonba.*) Márton, mikor jössz?
- MÁRTON: Indulok. (*Leteszi a kagylót, kattánás.*)
- JUTKA: Indul...
- OSZKÁR: Felteszek egy lemezt.  
(*Lassú dzsessz.*)
- TAMÁS: Nelli, nem sétálnánk egyet?
- NELLI: Lehet. (*A többiekhez.*) Tamással sétálunk egy kicsit. Elmegyünk Márton elé.  
(*A zene felerősödik.*)